

DE VROLIJKE HOND
en andere korte verhalen

IN MAKKELIJKE TAAL

Uitgeverij Lezen voor Iedereen | Eenvoudig Communiceren

lezenvoorieen.be

eenvoudigcommuniceren.nl

Tekst: Josée Van Laer

Redactie en vormgeving: Eenvoudig Communiceren

Coverbeeld: Shutterstock

Druk: Easy-to-Read Publications

© 2019 | Uitgeverij Eenvoudig Communiceren, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 8696 490 1

NUR 286

DE VROLIJKE HOND

en andere korte verhalen

IN MAKKELIJKE TAAL

Josée Van Laer

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen

Inhoud

De vrolijke hond | 7

Antwerpse handjes | 15

De eerste job | 21

De kerk | 27

De kleren | 35

De sociale woning | 41

De viool | 45

Het feest | 51

Lukas in de trein | 57

Miel en Yvonne | 61

De vrolijke hond

Jana is 27 jaar. Ze woont in een grote stad.
Jana heeft verdriet. Het is uit met haar vriend.
Ze vindt het echt heel erg.
Gelukkig heeft ze haar hond nog. Het is een witte hond met bruine vlekken. Hij heet Tobias. Jana vindt hem een heel lieve en vrolijke hond. En ze kan hem niet missen.

Het is zaterdag.
Jana moet boodschappen doen vandaag.
Tobias mag mee naar de supermarkt, maar hij moet wel in de auto blijven. Tobias weet dat hij niet mee mag de winkel in. Hij is altijd heel blij als Jana terugkomt bij de auto. Dan blaft hij vrolijk en springt hij op de achterbank omhoog.

Vandaag denkt Jana de hele tijd aan haar vriend. Ze let niet goed op als ze uit de auto stapt. Ze laat de sleutel in het slot van de auto zitten. Ze wuift even naar Tobias en gaat de supermarkt in.

Een half uur later komt ze naar buiten met haar boodschappen. Ze gaat naar de plaats waar haar auto stond. Daar staat hij niet. Had ze hem op een andere plek gezet? Ze loopt de parking van de supermarkt af. Ze vindt haar auto niet. Dan zoekt ze in haar zak naar de autosleutel. Die vindt ze ook niet. Nu wordt ze ongerust. Waar is haar auto? En waar is Tobias, haar liefste hond?

Ze loopt opnieuw de parking van de supermarkt af. Ze vindt haar auto nergens. Hij is gestolen, denkt ze. Ze loopt nog eens de parking af. En de straat naast de supermarkt. En de volgende straat. En de straat daarachter. Ze blijft maar zoeken. Maar ze vindt haar auto niet. Ze is haar auto kwijt. Vreselijk! Toch is dat niet het ergste. Ze heeft Tobias niet meer! Haar allerliefste hond. Het is uit met haar vriend en nu is ze ook Tobias kwijt. Dit is echt te veel verdriet.

Aan de andere kant van de stad woont Stef. Stef is 32 jaar. Hij is alleen. Stef is erg verlegen. Hij durfde vroeger al niets te zeggen tegen meisjes.

En ook nu heeft hij bijna nooit contact met vrouwen.

Stef woonde een paar maanden geleden nog bij zijn ouders. Maar hij is pas alleen gaan wonen in een klein huisje met een tuin. Stef woont er heel graag. Hij vindt het fijn dat hij een tuin heeft.

Stef is postbode. Hij brengt brieven en pakjes rond met de fiets. Het is een elektrische bakfiets. Daar kan hij lekker snel mee rijden.

Vandaag heeft hij een pakje in zijn buurt afgeleverd. Nu is hij klaar met zijn werk. Hij wil naar huis fietsen als hij een hond ziet. Een witte hond met donkere vlekken. Een mooie hond, vindt hij. Maar waarom is die hier alleen op straat? Waar is zijn baasje? De hond kijkt een beetje triest, vindt Stef. Hij aait de hond.

Stef wil graag een hond. Toen hij nog bij zijn ouders woonde, kon dat niet. Zijn moeder houdt niet van honden. Maar nu heeft hij zijn eigen huis met een tuin. Nu kan het wel. Hij wil een hond gaan halen in een dierenasiel.

Als Stef op zijn fiets stapt, ziet hij dat de hond hem achterna komt. Stef rijdt wat trager. Waar is het baasje van die hond toch?

Een hond loopt toch niet alleen op straat? Dat mag toch ook niet? Stef begrijpt er niets van.

Als hij thuiskomt, ziet hij dat de hond hem de hele weg gevolgd heeft.

Stef gaat naar binnen. De hond blijft buiten. Het is mijn hond niet, denkt Stef. Ik mag hem niet mee naar binnen nemen.

De volgende morgen ziet Stef tot zijn verbazing dat de hond nog voor zijn huis zit. Stef aait de hond opnieuw. Hij geeft hem ook wat eten. Dan moet hij naar zijn werk vertrekken.

's Avonds, als Stef weer thuiskomt, zit de hond nog altijd voor zijn huis. Hij lijkt blij om Stef te zien.

Nu neemt Stef hem wel mee naar binnen. Het is zo'n lieve hond. Hij geeft hem eten, aait hem en praat met hem.

'Dag hond', zegt hij. 'Vind je mijn tuin zo mooi? Of vind jij het eten hier zo lekker? Moet jij niet naar je baasje? Of wil je bij mij blijven? Drie keer blaffen is ja, twee keer blaffen is nee.'

Waf, waf, waf, blaft de hond.

'Dat is dus ja', zegt Stef. 'En mis je je baasje niet?'

Waf, waf, waf, blaft de hond.

'Dat is ook ja', lacht Stef. 'Maar ik weet niet waar jouw baasje woont.'

De volgende dag zet Stef weer het tuinhek open, zodat de hond naar buiten kan. Het is niet mijn hond, denkt hij. Ik kan hem niet houden. Maar als hij terugkomt van zijn werk, zit de hond nog altijd in zijn tuin. Stef neemt de hond weer mee naar binnen. Hij geeft hem eten. Daarna kijken ze samen tv.

De volgende weken gaat het steeds zo. Stef laat het tuinhek open als hij weggijdt. Dan kan de hond weg. Maar 's avonds zit de hond altijd in zijn tuin. Na een maand denkt Stef: die hond heeft blijkbaar geen baasje. Dan is het nu mijn hond. Het klikt tussen ons. En ik wilde toch een hond gaan halen in het asiel.

Stef kijkt graag naar komische films. Als hij hard begint te lachen, blaft de hond enthousiast en springt op en neer in de zetel. Dat vindt Stef zo plezant, dat hij nog harder moet lachen. Als zijn zus hem belt om te vragen hoe het met hem gaat, zegt hij blij: 'Ik heb een hond. En het is zo'n lieve hond! Nu voel ik mij niet meer alleen!' 'Mag ik eens komen kijken naar je hond?', vraagt zijn zus. 'Natuurlijk!', zegt Stef.